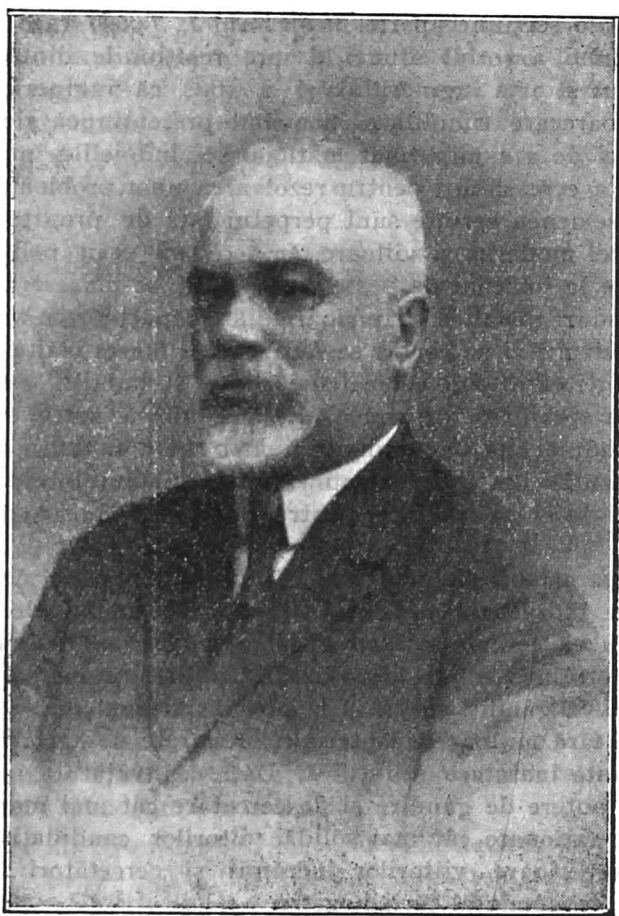


† VASILE CRISTESCU

În noaptea de 10 spre 11 Martie, s'a stins la Nisa,— unde se dusesese să-și ocrotească sănătatea de iarna cumplită a anului acesta, -- Inginerul Inspector General *Vasile Cristescu*,



Directorul Serviciului Tecnic din Direcțiunea de Construcțiuni de căi ferate. Știrea despre această pierdere, — sosită după vre-o săptămână,— a fost sdrobitoare pentru toți cei care l'au cunoscut mai de aproape, și i-au apreciat meritele și calitățile, întru cât nimic nu făcea să se prevadă acest desnodământ fatal. A murit înconjurat numai de neprețuita lui soție Julia

și de iubita lui fiică cea mică Lucia, departe de scumpa lui Patrie; corpul lui neînsuflețit a fost adus prin Marsilia și Constanța la București în ziua de 9 Mai, și a fost înmormântat în Cimitirul Bellu în ziua de 11 Mai, fără ca chipul lui să mai poată fi văzut de cineva, întru cât sicriul erea ermetic închis, erea sudat, pentru ca în Țara, pe care el a servit-o și iubit-o, nimic rău să nu pornească dela dânsul!

Vasile Cristescu erea fiul lui Grigore Cristescu, un distins învățător din Comuna Dobrovăț, județul Vaslui, autor de cărți didactice pentru cursul primar. În *Manual de Istoria Românilor*, tipărit la Iași în 1877, se vede la dânsul calități didactice superioare și o mare însuflețire patriotică. Iată câteva pasagii din acest manual, din care se văd aceste calități, și care ne arată în ce mediu sănătos și patriotic a fost educat Vasile Cristescu, pe când erea copil:

...«*Lipsa de iubire de școală, adică de învățătură, și de lumină, nu poate aduce binele și fericirea unui popor, ci căderea și împrăncirea lui în întunecul neștiinței și al stricăciunii, cu alte cuvinte picirea neamului lui*».

«*Noi suntem ca și o insulă în mijlocul mării, pe care din când în când talaxurile cele uriașe amenință să o inundeze, spre a nu fi de cât un întins luciul ca și dânsa... Da, copiii mei, și aceasta nu de astăzi, de ieri, ci de un amar de ani. De 1700 ani de când suntem și noi Românii, pe locurile acestea*».

«*Și văzând că boala poporului e înaintată, istoria îi spune leacul, dându-i doctoria următoare: să se părăsească pe dată de lux, de risipă, de intrigi, de certe ambițioase, de apăsări, de strâmbătăți, și să se pună mereu pe muncă, pe economie, pe fapte bune și pe învățătură*».

«*Citirea și recitirea este mama învățaturii*».

«*Unirea Moldovei și Valachiei într'un singur Stat sub numele România este încheierea unui lung șir de aspirațiuni și începutul altor aspirațiuni mai înalte*».

Poetul Mihail Eminescu, care a fost câțva timp revizor școlar în județul Vaslui, vorbind de acest manual de Istoria Românilor spune că «*Până în momentul de față e cel mai*

ușor de priceput și de mânuit în această materie. O recomandăm deci (cartea) învățătorilor și dorim ca fiecare să-și facă observările asupra ei, căci autorul, după câte știm, va da edițiilor sale viitoare toate schimbările care i s'ar propune de către învățătorii practici și competenți».

La școala acestui dascăl distins și-a căpătat *Vasile Cristescu* primile sale învățături. Cursul liceal l'a urmat la Iași unde a fost un elev distins în tot timpul, și a fost unul dintre cei mai asidui, în unii ani chiar în fruntea tuturilor corespondenților, la rezolvarea de probleme de matematică din *Revista de pe vremea aceia, Recreații Științifice*, care apărea la Iași. Cu această pregătire solidă a intrat în Școala Națională de Poduri și Șosele din București în anul 1887, pe care a terminat-o la 1892.

Apreciat ca elev de Profesorul său, *Anghel Saligny*, acesta l'a chemat în Serviciul construcții linii Fetești-Cernavoda, și l'a trimis ca asistent la Secțiunea II, care începea dela capul despre Borcea al Viaductului Balta și mergea până la malul Dunării, porțiuni pe care ereau de construit Viaducte în lungime de peste 2 km cu 50 de fundațiuni de pile și culee. Acolo *Vasile Cristescu* a trebuit să depună o muncă uriașă pentru trasări, control de lucrări, faceri de situațiuni, proiecte, etc. fără să se gândească că sănătatea omului are o limită, or cât de robust ar fi el. El și-a făcut datoria fără să caute dacă e frig, zăpadă sau ger, dacă plouă sau nu, dacă trebuie să intre sau nu în mocirlele fundațiilor, etc. Din cauza condițiunilor grele în care a lucrat acolo și din cauza devotamentului care l'a pus în îndeplinirea datoriilor, a căpătat după primul an de serviciu, un reumatism, care l'a făcut inapt de a mai continua ca inginer de șantier, și care ia lăsat urme ce l'a urmărit mai toată viața, și care au făcut ca concediile și trecherile lui peste hotare să fie făcute pentru a stinge, din când în când, urmele acelei teribile boale.

În birourile centrale conduse de *Anghel Saligny*, unde a fost chemat apoi *Vasile Cristescu*, i s'a încredințat studii de proiecte de construcții, reconstrucții și consolidări de poduri; acolo s'a distins printr'o cercetare minuțioasă a chestiunilor care i se puneau. Începându-se apoi, după inaugurarea podului

peste Dunăre, studiul și construcțiunea noii linii ferate Saligny-Constanța, *Vasile Cristescu* este trimis ca Șef de Secțiune la Cernavoda, unde a stat până la Iunie 1900, când din cauza lipsei de fonduri s'au întrerupt acele lucrări, și a fost trecut la Serviciul Intreținerii Căilor ferate române. Aci a fost înaintat Șef de Birou tehnic la Noemvrie 1906. Insuficiența amputamentelor față de greutățile familiare l'au îndemnat să părăsească serviciile Statului în Septemvrie 1907 și să se ducă ca Director la Fabrica de hârtie Letea. Activitatea pe care a depus-o acolo în timpul iernei l'a făcut să sufere din nou de reumatism astfel că în Iulie 1908 revine ca Șef de Divizie în Direcțiunea generală a Căilor ferate în Serviciul Lucrărilor noi, unde a stat până la sfârșitul vieții, acel Serviciu transformându-se, după războiu, în Direcțiune generală aparte și trecut apoi la Căile ferate. Acolo *Vasile Cristescu* a fost înaintat Șef de Serviciu în Aprilie 1919, Director al Serviciului tehnic în Aprilie 1921 și Director special în Iunie 1923.

În Corpul tehnic al Statului *Vasile Cristescu* a parcurs toate gradele erarchice. Numit Inginer ordinar clasa III în 10 August 1892, primește înaintări la 1 Aprilie 1895, 1 Aprilie 1898, 10 Mai 1905, 10 Mai 1910, 1 Octomvrie 1921 și ultimul grad, de Inginer Inspector General Clasa I, la 1 Ianuarie 1926.

Activitatea lui *Vasile Cristescu* în Serviciile publice dela 1900 încoace s'a desvoltat în conducerea de birouri tehnice servicii și direcțiuni tehnice în care dobândise o autoritate necontestată. Toate proiectele mari de căi ferate, de lucrări mari de artă pentru ele, au trecut pe sub ochii săi, pe sub îndrumările, sfaturile și critica lui. Puterea de cercetare meticuloasă, experiența dobândită pe șantiere, îi dăduse în acest domeniu vederi largi, sigure și pătrunzătoare. Neconținut în curent cu literatura tehnică, el dedea soluțiunile cele mai noi și mai proprii problemelor tehnice care i se puneau pentru studiu.

În afară de activitatea sa tehnică, apreciată de cunoscuții și superiorii săi, după cum se poate vedea din cuvântarea pe care a ținut-o în ziua înmormântării fostul său Director, D-l

Inginer Inspector General *Romulus Baiulescu*, cuvântare pe care o reproducem mai la vale, în afară de numeroasele lucrări tehnice pe care le-a făcut în domeniul particular sau ca expert, *Vasile Cristescu* a mai avut și alte îndeletniciri. Astfel a fost mai mulți ani profesor la Școala de Poștă și Telegrafie din București, Profesor la Școalele speciale de artilerie și geniu, bibliotecar al Școalei Naționale de Poduri și Șosele, consilier în diferite chestiuni tehnice, censor la Societatea «Clădirea Românească», etc.

În timpul Războiului cu Bulgaria *Vasile Cristescu* își face datoria către țară ca ofițer de geniu, însă în timpul războiului pentru întregirea neamului, ne mai făcând parte din cadrele armatei, — din cauza boalei sale de care am vorbit, — primește ordin să rămâie în teritoriul ocupat de inamic, pentru nevoile Direcțiunii Lucrărilor noi. Activitatea acestei Direcțiuni încetând cu totul în teritoriul ocupat pe timpul războiului, *Vasile Cristescu* este chemat în serviciul Primăriei Capitalei ca Șef al Serviciului Comunicațiilor, unde a avut de îndurat multe neajunsuri căci i se pretindea de inamici mult, cu resurse foarte slabe. Într-o noapte un rău făcător furând un capac de la o gură de canal, în care a căzut noaptea un soldat inamic, *Vasile Cristescu* este găsit vinovat de accident și trimis în închisoare de Comandatura germană, de unde a fost scos numai după multe insistențe. Amărăciunea sa în acea perioadă de timp a fost mărită prin pierderea ficei sale celei mari, pierdere care l'a lăsat neconsolat în tot restul vieții.

Activitate mare, frumoasă și desinteresată a desfășurat *Vasile Cristescu* și pe terenul științific. În anul 1895, împreună cu câțiva colegi de birou, ia inițiativa înființării unei reviste de matematici, «*Gazeta Matematică*», care a apărut a doua zi după inaugurarea podului peste Dunăre la Cernavodă și care apare de atunci fără nici-o întrerupere, chiar în timpul războiului, când ea a continuat atunci la Iași. Dragostea pe care *Vasile Cristescu* a căpătat-o pentru matematici în liceu, a continuat-o ca elev în Școala națională de Poduri și Șosele, lucrând în orele libere la Revista «*Mathesis*», care apărea atunci la Gand, în Belgia și apoi ca redactor la «*Gazeta Matematică*», până la finele vieții lui. La această revistă a

publicat articole, note matematice, a propus și a redijat numeroase probleme, și a întreținut o corespondență părintească cu toți elevii de liceu, care i se adresau pentru studiile și cercetările lor. În special rămân de la dânsul lucrări interesante în domeniul geometrii triunghiului, triunghiurilor speciale, sau pseudo-isoscele. Revista *Mathesis* îl trece, în acest domeniu, printre marii matematicieni care s'au ocupat cu geometria triunghiului. Ca să se vadă cât de mult țineau corespondenții Gazetei matematice la Vasile Cristescu, reproduc aici câteva pasagii din scrisorile pe care le-am primit cu ocaziunea morții lui :

«Cuvintele omenеști nu pot traduce sentimentele adânci.... Dumnexeu să primească în rândul dreptilor sufletul dispărutului nostru stâlp, căci mult bine a făcut el țării prin munca lui desinteresată. Eternă fie-i memoria.... Durerea noastră e cu atât mai mare cu cât speram să avem pe Vasile Cristescu printre noi la primul Congres al matematicienilor români care în fond e un fruct al sămânței din ogorul Gazetei Matematice». (P. Sergescu profesor la Universitatea din Cluj),

«Cu moartea sa se stinge una din făcliiile puternice care a luminat dela început drumul larg și infinit al «Gazetei Matematice» și un val de întuneric cuprinde sufletele noastre ale tutulora ce l'am cunoscut, l'am iubit, l'am admirat, l'am respectat». (V. Alaci, profesor la Școala Politehnică din Timișoara).

«Entuziasmul care mă ține așa de strâns de Gazeta Matematică... mă face să simt atât mai puternic golul pe care-l lasă Vasile Cristescu în rândurile Societății... Ca semn al acestui pios omagiu, vă rog, să stăruiți să mi se acorde o favoare. Să mi se trimeată mie spre redijare și publicare tot materialul pe care îl are adunat Vasile Cristescu în biblioteca sa..... Eu mă ofer să le coordonex, să le completez, să le redijez și să le public în Gazeta Matematică, pentru a întreține vie memoria stimatului nostru coleg de până azi, Vasile Cristescu». (Colonel Gh. Buicliu).

La masa dată candidaților la Concursul *Gazetei Matematice*, în seara de 6 Aprilie, D-nii G. Tițeica, M. Manoilescu, I. Banciu și O. Tino, au arătat importanța operii desinteresate

făcută de *Vasile Cristescu* și i-au preaslăvit memoria dându-l ca model de viață, pusă în serviciul Patriei, tinerilor de față viitori oameni de știință, ingineri și ofițeri. Reproducem la fine și cuvântarea ținută în ziua înmormântării de D-l Inginer Inspector General *C. Malcoci*, membru în Delegațiunea Societății «*Gazeta matematică*».

Vasile Cristescu a fost membru al Societății Politecnice dela 5 Decembrie 1893 până la sfârșitul vieții lui. În anii 1905—1907 a făcut parte din Comitetul Societății, iar în anii 1906 și 1907 i s'a încredințat sarcina publicării Buletinului la care a depus multă muncă și conștiințiozitate în tipărire, atât pentru partea tehnică, cât și pentru cea administrativă, căci pe atunci Buletinul apărea în două părți. După cum am spus în «*Istoricul Societății Politecnice*»: «*Partea executivă a tipăririi a fost foarte îngrijită, așa că acele volume se prezintă în condițiuni tipografice excelente*». Pot adăoga că ori de câte ori i se arăta vre-o greșală de tipar în acele Buletine, *Vasile Cristescu* roșea de ciuda scăpării unor asemenea erori. În 1908 nu a mai putut continua sarcina de redactor al Buletinului, nemai rămânând în București. Meritele lui pentru serviciile aduse Societății Politecnice au fost relevate în ziua înmormântării de D-l *Al. Bunescu*, Directorul Monitorului Oficial, în numele Societății Politecnice, cuvântare pe care o reproducem la urmă.

Aceasta este în linii generale activitatea tehnică și științifică a lui *Vasile Cristescu*, apreciată de cei mai în vârstă, după cum am arătat și de cei tineri, după cum se poate vedea din cuvântarea ținută la înmormântare de D-l Inginer *Al. Tănăsescu* din Direcțiunea de Construcții de Căi ferate, cuvântare pe care o reproducem mai la vale.

Înmormântarea rămășițelor lui pământești s'a făcut în ziua de 11 Mai, în prezența familiei, a unui mare număr de ingineri și profesori de matematici, a funcționarilor de prin serviciile în care a lucrat, a prietenilor și cunoscuților lui. Pare că soarta a voit ca corpul lui neînsuflețit să peregrineze pe uscat și pe apă timp de două luni, pentru ca sosirea lui *Vasile Cristescu* în Capitală să aibă loc în *Ziua Eroilor*, în ziua deschiderii primului Congres al matematicianilor ro-

mâni; iar înmormântarea să se facă în orele în care la Academia Română se sărbătorea Unirea tuturilor românilor, pe care tatăl lui o infiltra în inimile școlarilor săi! Și s'a pus în locașul de veci în o zi de Florar, pentru ca florile naturale care i-au acoperit mormântul să arate că *Vasile Cristescu* a fost un om care și-a făcut datoria către familie, către serviciile prin care a trecut, către țară și către știința universală și eternă!

I. IONESCU

Cuvântarea d-lui Inginer Inspector General R. Baiulescu

Jalnică Adunare,

O fatalitate nemiloasă a vrut ca moartea să secere, fără cruțare, în rândurile noastre pe una din cele mai viguroase intelectualități tehnice.

Iubitul nostru *Vasile Cristescu* ne-a părăsit; un doliu crunt lovește în Direcțiunea noastră generală.

Dar o covârșitoare durere copleșește pe scumpa lui familie. pe soția lui devotată și pe copiii lui iubiți, de lângă care a fost smuls, pe țărături calde și îndepărtate, unde alergase să-și recâștige vigoarea și unde și-a închis ochii pe neașteptate, fără ca întreaga lui familie să-i fi putut ceti zilnic privirea-i blândă de înduioșare și să le fi putut spune un cuvânt de mângâiere,

Dură și inclementă soartă.

Nu-mi rămâne, decât umila datorie să exprim familiei îndurerate omagiile respectoase de unanimă simpatie și profundă întristare.

Cuvinte desigur, reci, cari nu pot domoli vibrațiunile durerii.

Căci în jurul acestui sicriu, plângem cu toții cei adunați aci și mulți alți din depărtare, pe unul din cei mai distinși Ingineri Inspectori Generali, pe Directorul Serviciului Tehnic al celor mai mari lucrări ce se vor fi executat, până în timpurile noastre în țară.

Cu toții regretăm pierderea timpurie și ireparabilă pe care o resimte Serviciul, mai înainte ca *Cristescu*, cu abundența cunoștințelor sale tehnice să-și fi ajuns culmea puterii sale productive.

Ori cât ar fi însă de înaltă abnegațiunea stoică, de care ne-am înarma pentru consolațiunea și rigiditatea noastră, aceasta nu va putea covârși durerea ce o simțim de a vedea o individualitate atât de selectă și de înaltă părăsindu-ne în eternitate.

Când o flacără lucidă se stinge, nu intrăm, deodată în întunec.

Cu ochii noștri, violentați de brusca-i dispariție și cu ultimele scipiri rămase încă în orbitele noastre, alergăm după ea spre a o revedea.

Cu aceeași ardoare ne lamentăm în jurul acestui sicriu, în jurul iubitului nostru dispărut, căutând cuvântul, care să-l mai audă și care pentru ca să-l poată înțelege ar trebui să cuprindă esențe din sufletul lui, și în neputința noastră omească de a-l găsi și de a ne înălța până la el, un gol amețitor se încinge în juru-ne mângâindu-ne de a-l plânge și a-l chema cu numele lui, cu numele tău Cristescu, ce de foarte multă vreme era zilnic pe buzele noastre.

Durerea mea este însă cu atât mai mare, cu cât avându-l printre cei dintâi și mai apropiați colaboratori, am fost în măsură de a-i aprecia îndestul toate calitățile sale superioare și în deosebi însușirea sa de căpetenie, iubirea fanatică a profesiei sale, căreia și-a închinat viața, trăind cum a gândit și a simțit, ca om al datoriei și al virtuții, care în persoana lui *Cristescu* erau împreunate și cu calitățile delicate ale omului integru.

Și dacă, ori când, o disciplină morală ca aceea a lui *Cristescu* este o adevărată onoare pentru generațiile în mijlocul cărora se manifestă, cu cât trebuie să deplângem astăzi golul ce despărțirea lui ni-l lasă!

Oamenii animați de atari virtuți lasă însă regrete mai durercase în inimele celor ce l'au cunoscut, apropiat și iubit.

De aceea astăzi, nu mă pot stăpâni de a nu însoți trista noastră despărțire și durerea noastră de ecoul a tot ce protestează în contra nemiloasei fatalități, care secără, fără cruțare, sufletele alese.

Cu nespusă durere, te salut, iubite *Cristescu*, pentru ultima oară în numele întregului meu personal și-ți închin acest prios de recunoștință și nesfârșită dragoste.

Fie-ți țărâna ușoară!

Cuvântarea D-lui Inginer Inspector General C. Malcoci

Intristată Adunare,

A închis ochii pe totdeauna Inginerul Inspector General *Vasile Cristescu*, unul din intemeetorii *Gazetei Matematice*

Născut la 20 la Iulie 1869 în comuna Dobrovăț din județul Vaslui, fiu al unui distins și patriot învățător de țară, care era foarte bine apreciat de marele nostru poet *Mihail Eminescu*, *Vasile Cristescu*, urmează în mod strălucit liceul Național din Iași, apoi Școala națională de Poduri și Șosele din București, la terminarea căreia intră în serviciul construirii podului peste Dunăre la Cernavodă. A făcut apoi parte din serviciul podurilor căilor ferate române, din serviciul de întreținere din aceeași administrațiune, a funcționat câțva timp ca Director al fabricii de hârlie dela Letea, apoi a intrat în serviciul Lucrărilor noi de linii ferate, unde a parcurs toate treptele ierarhice, până la funcțiunea de Director al serviciului tehnic în Direcțiunea construcțiilor de căi ferate și toate gradele în corpul tehnic al statului, până la gradul cel mai înalt de Inginer Inspector General cl. I.

Vasile Cristescu a adus servicii și învățământului, ca profesor de matematici pure la Școala Superioară a Poștelor și Telegrafelor și de matematici aplicate la Școalele speciale de artilerie și geniu. Ceeace-l caracterizează însă în mod deosebit, este pasiunea sa pentru știință, pentru științele matematice. *Vasile Cristescu* a fost susținător neobosit al *Gazetei Matematice* timp de 34 ani; încă din liceu el a arătat o înclinare deosebită pentru studiul științelor matematice și de atunci până în ultimele clipe liniștite ale vieții lui, nu a încetat de a lucra cu entuziasm pentru această știință. Paralel cu contribuția sa pe ogorul matematicii române, el a păstrat un contact intim cu corespondenții *Gazetei Matematice*, cărora le-a fost un adevărat părinte sufletesc, prin îndrumările și sfaturile ce le dădea din toată inima, contribuind astfel la marele progres pe care această știință l-a făcut în țara noastră.

Cu aceiași bunătațe sufletească el se ocupa și de colaboratorii săi din Direcția construcțiilor de căi ferate, căutând să-i ajute petoate căile pentru a putea face față problemelor tehnice

dicile ce aveau de studiat, precum și nevoilor din timpurile grele prin care trecem dela război încoace. El a fost unul din membrii de seamă ai Societății Politehnice din România și unul din cei mai conștiințioși diriguitori ai Buletinului acelei Societăți.

Soarta nemiloasă a vrut să ni-l răpească tocmai atunci când învățământul matematicilor, trecând printr'o eclipsă, avea mai multă nevoie de el; atunci când elevilor de liceu le trebuia mai mult concursul și sfaturile lui. El s'a stins la Nisa în noaptea de 10 spre 11 Marie, unde se dusesese să se restabilească, după o boală de care suferise în Decembrie și Ianuarie.

Gazeta Matematică, pentru prețioasele servicii pe care *Vasile Cristescu* le-a adus desinteresat timp de 34 ani, prin talentul, minuțiozitatea în cercetări și prin munca lui stăruitoare, îi aduce în aceste clipe de îndurerare, prinosul ei de recunoștință.

În numele membrilor Societății «*Gazeta Matematică*» și al corespondenților ei, care l'au iubit și l'au stimat, în fața mormântului încă deschis, aduc ultimul salut, aceluia care ne-a dat o pildă de ce trebuie să fie un intelectual, când ține să fie folositor culturii patriei lui.

Îți vom păstra în sufletele noastre, iubite coleg, toată recunoștința noastră; iar la *Gazeta Matematică* ți se va păstra o amintire veșnică.

Să-ți fie țărâna ușoară!

Cuvântarea d-lui Inginer Al. Bunescu

Intristată Adunare,

Frumoasele însușiri de intelectual pus cu tot sufletul și cu adâncă convingere în slujba științei, în special în forma ei de propagandă, de introducere în patrimoniul de cunoștințe necesare semenilor lui, fac ca, alături de pioasele omagii de recunoștință și amintire ale antevorbitorilor, să adauge și *Societatea Politehnică* cuvântul său de durere, pentru pierderea prematură a devotamentului ei membru.

Inimos fără margini — cu inima pe care au simțit-o atât de

aproape colegii și subalternii săi —, *Vasile Cristescu*, membru din 1892 al Societății Politehnice, nu a pregetat să ofere sprijinul său în conducerea Societății, fiind timp de 3 ani membru al Comitetului. Căldura devotamentului lui nelimitat de măruatele prejudecăți ale vieții, lumina minții lui atât de bine înjghebate, preciziunea și scrupulozitatea activității lui, au contribuit în largă măsură în opera de afirmare din ce în ce mai pozitivă a Societății noastre, în rostul ei cultural și social.

Astfel *Vasile Cristescu* este unul din modeștii purtători de facile ai strălucirii de astăzi a Societății noastre, este unul dintre cei mai modești; cât de inviorător de forțe morale, acest exemplu de modestie!

Activitatea lui pe alt tarâm de activitate — la *Gazeta Matematică* — lămurește deasemenea că a fost o necesitate ca spiritul lui *Cristescu* să treacă și la *Buletinul Societății Politehnice*.

Deși a fost numai doi ani redactor al acestui Buletin, totuși spiritul lui de metodă și organizare, dragostea lui de precizie și de perfect, unite cu nesecata lui tragere de inimă, au colaborat cu prisosință la buna prezentare a acestui Buletin, prin îngrijirea editării, prin cultivarea tuturilor elementelor componente ale unei reviste tehnice.

Cristescu era un neîmpăcat dușman — ce straniu sună acest cuvânt alături de *Cristescu* — al ineleganței, al impreciziunii, un neînduplecat apărător al ordinii și corectitudinii.

Rememorăm cu sufletul inecat de lacrimi, luminoasa activitate a prețiosului și mult regretatului nostru membru.

Transmitând sincerile noastre condoleanțe îndureratei familii, încercăm să ne consolăm durerea cu exemplul ce-l vom purta în noi.

Să-i fie țărâna ușoară!

Cuvântarea D-lui Inginer Al. Tănăsescu

Intristată adunare,

În numele personalului Direcției Tehnice din Direcțiunea de Construcții de Căi Ferate îmi îndeplinesc dureroasa însărcinare de a aduce ultimul salut de omagiu iubitului nostru

Director, ce pleacă deapururi: *Inginerul Inspector General Vasile Cristescu.*

Cu mult prea din vreme smuls din mijlocul nostru, în plină putere de viață, pierderea Directorului *Cristescu* este cu atât mai dureroasă, pe cât a fost de bruscă și neașteptată.

Șef model, prin bunătatea-i părintească ne îndruma pașii pe drumurile tehnice, pe care le străbătuse cu succes și unde a lăsat opere ce i-au creat faima în lumea inginerescă și care opere vor rămâne neperitoare pentru a vorbi generațiilor viitoare despre înfăptuitorul lor.

Ca inginer întruchipa laolaltă și cunoștințele savantului erudit și abilitatea tehnică a practicianului ce a construit în viață, contribuind prin aceasta, cu cât e omeneste posibil, la progresul general, care merge spre perfecțiune. Sesizând repede și de ansamblu problemele ce interesa, formula în timp util soluționa potrivit.

Avizând tot de odată și la mijloacele de realizare, nu ignora nici elementul sufletesc ce-i constituia mai ales, una din principalele sale calități.

Cât de neașteptată s'a stins viața și cât de greu ne obișnuim cu ideea că el a plecat dintre noi, vitregindu-ne pentru totdeauna, de sfaturile înțelepte și blânde pe care ni le dădea, și prin care ne creia discipoli pentru a continua operele-i constructive.

Caracter nobil, de cordială sinceritate, devotat, modest și cinstit, *Vasile Cristescu* a fost un suflet de elită.

Dacă pământul s'a grăbit de a-și lua cât mai curând partea sa, noi vom reține pentru totdeauna, amintirea Directorului nostru iubit.

În numele personalului Direcției Tehnice, rog pe îndurerata doamnă, soție a Directorului nostru, și pe întreaga familie îndoliată, să găsească un pic de mângâiere în omagiile ce se aduc celui atât de iubit și în regretele unanime ce lasă acel ce trece în Eternitate.

Fie-i țărâna ușoară!